

ALEC BLENCHE

ERUS
și
VALEA IUBIRII

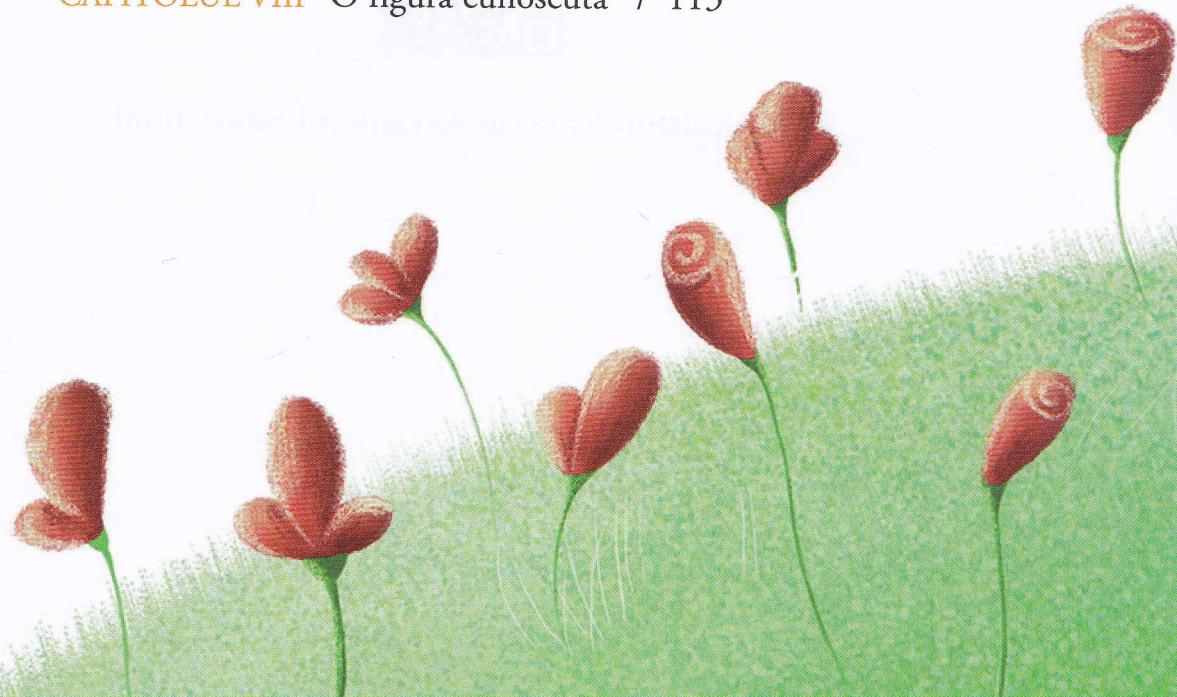
Ilustrații de
DOINA ZAVADSCHI
și
ION ANDREI PUICAN

Editura Univers

CUPRINS

CAPITOLUL I	Miros de mare / 6
CAPITOLUL II	Insula albastră / 22
CAPITOLUL III	O nouă zi, o nouă aventură / 44
CAPITOLUL IV	Pac, Mac și Marty / 61
CAPITOLUL V	Labirintul iubirii / 72
CAPITOLUL VI	Semințele iubirii / 86
CAPITOLUL VII	Teamă și Spaimă / 101
CAPITOLUL VIII	O figură cunoscută / 113

înțeleagă ce înseamnă generozitatea. Înțeleagă ce înseamnă să te urmărești cu ochii închiziți și să te urmărești cu ochii deschisi. Înțeleagă ce înseamnă să te urmărești cu ochii închiziți și să te urmărești cu ochii deschisi. Înțeleagă ce înseamnă să te urmărești cu ochii închiziți și să te urmărești cu ochii deschisi. Înțeleagă ce înseamnă să te urmărești cu ochii închiziți și să te urmărești cu ochii deschisi.

Trecuse ceva timp de când Erus plecase de acasă, din Regatul Vântului, însotit de cei cinci tovarăși de drum. Lumea Bună începea, în sfârșit, să revină la înfățișarea pe care o știa el. Se gândeau la toată perioada în care soarele nu mai strălucise pe cer, iar apele învolturate se întunecaseră. Se gândeau la dispariția fructelor și a legumelor și la rolul pe care îl jucase el în toată această poveste. Își făcuse între timp prieteni noi, dar, și mai important, învățase lecții de viață la care nu se așteptase. În Valea Răbdării dobândise virtutea răbdării și se împrietenise cu Alpi, mărul vorbitor, dar și cu iepurii Pac și Mac. În Valea Generozității se împrietenise cu leopardul Amur, cu bufnița Uli, cu ursul Marty și o cunoscuse pe prințesa Roua. Aceștia îl ajutaseră să înțeleagă ce înseamnă generozitatea.

Întâlnirea neașteptată cu Soarele fusese un moment deosebit în călătoria sa. Toate acestea îl schimbaseră pe Erus, sau poate că doar îl ajutaseră să crească, să se maturizeze și să înțeleagă mai bine lucrurile din jurul său. Nu mai era deloc puștiul fricos, încrezut, lipsit de răbdare și de generozitate de altădată. Era acum un băiat care trecuse prin greutăți și încercări de tot felul. Era un băiat care știa că trebuie să-și ducă la bun sfârșit misiunea începută în Regatul Vântului. Trecuse cu bine de primele două văi magice și acest lucru îi dădea încredere și putere să meargă mai departe. Pe lângă asta, compania lui Roua era una extrem de plăcută și făcea ca totul să-i pară mult mai ușor. Ce să mai zicem de șugubățul de Alpi, fără de care știa că nu ar fi reușit să ajungă până aici!

Toate aceste gânduri îi treceau prin minte în vreme ce trecea prin poarta împodobită cu flori.

Erus, Roua și Alpi trecură prin poarta plină de flori și se treziră deodată într-o poiană verde. În jurul lor, nici țipenie de om. Nu se vedea nici urmă de cei cinci tovarăși de drum ai săi. Roua privi cu atenție în jur, apoi închise ochii și trase puternic aer în piept.

- Miroase a mare, spuse ea zâmbind cu toată ființa.
- A mare? întrebă Alpi.

– Da, a mare, repetă Roua, apoi deschise ochii și le arăta direcția în care trebuiau să meargă.

– Uite, Erus, într-acolo, nu mai este mult de mers și vom ajunge în Regatul Apelor.

Erus se mai uită o dată în jur după tovarășii săi și, nevăzând pe nimeni, porni încet în direcția arătată de Roua. Treaba asta îl pusese însă un pic pe gânduri. Era tare ciudat că cei cinci nu erau acolo să-l aștepte. Oare se întâmplase ceva cu ei sau poate, pur și simplu, își pierduseră încrederea în el? Ce să se fi întâmplat oare? Însă toate aceste gânduri dispărură când Roua îl luă din nou de mâna.

– Hai, mai cu viață, spuse ea îndemnându-l să măreasă pasul. Abia aștept să cunoști Regatul Apelor, o să-ți placă foarte mult.

Erus zâmbi și o urmă. Era pierdut în preajma ei. Nu i se putea opune, aşa că o luară la fugă în picioarele goale pe iarba verde și moale.

Se opriră după câteva minute să-și tragă sufletul, iar Erus observă ceva straniu. Părul lui Roua

își schimbă culoarea. Era acum de un albastru-deschis precum cerul senin în zilele de vară, când făcea baie în marea de corali.

– Părul tău... spuse Erus nedumerit, arătând spre capul lui Roua. Și-a schimbat culoarea, continuă el ușor stânjenit.

– Da, știu, spuse Roua. Își schimbă culoarea în funcție de cum mă simt. De obicei este albastru-verzui, aşa cum m-am văzut până acum. Însă, când sunt tristă, este negru.

– Dar acum este albastru-deschis, spuse Erus, uimit în continuare.

– Așa este, când sunt foarte fericită se face albastru-deschis, spuse Roua zâmbind.

Erus își trase un smoc de păr înspre ochi și începu să râdă.

– Înseamnă că eu sunt mereu fericit.

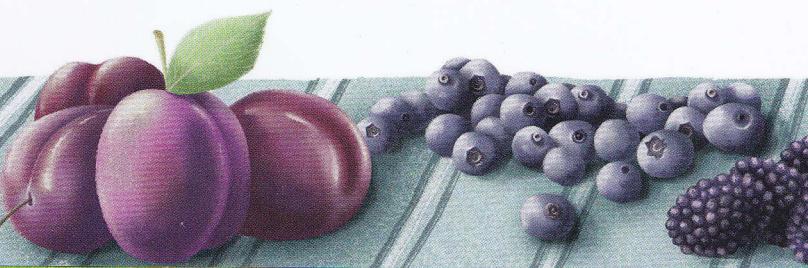
– Mai degrabă părul tău este albastru de la câte afine mănânci, glumi Alpi, amestecându-se în discuția lor.

– S-ar putea să ai dreptate, iî răspunse Roua și porni cu elan mai departe. Până la urmă corpul nostru devine ceea ce mâncăm, continuă ea cu încredere.

– Cum adică? întrebă Erus, încercând să țină pasul cu prințesa din Regatul Apelor.

– Păi, este simplu și logic și frumos.

Tot ce ajunge în corpul tău devine parte

din tine. Iar anumite alimente sunt bune pentru ceva, pe când altele sunt bune pentru altceva. Însă există și alimente care nu sunt bune pentru nimic.

– Dar cum de știi atâtea despre treburile astea? întrebă Alpi foarte curios și oarecum contrariat.

Fiind un măr, Alpi avea pretenția că se pricepe mai bine la fructe și la alte soiuri de alimente decât un om.

– Păi, este simplu și logic și frumos, după cum spuneam. Noi, cei din Regatul Apelor, hrănim plantele, le udăm, deci le cunoaștem foarte bine. Si cel mai bine cunoști plantele după culorile lor.

– Da? Cum aşa? întrebă Erus, deosebit de interesat de subiect.
– Păi, este simplu...
– Și logic și frumos, o completă Alpi zâmbind.
– Da, spuse Roua mânghându-l pe Alpi. Culorile ne spun pentru ce sunt bune plantele. De exemplu, continuă Roua sigură pe ea, plantele care au culoarea albastră sau violet, aşa cum sunt afinele, murele, coacăzele, prunele sau strugurii, te ajută să trăiești mai mult. Plantele galbene și portocalii, cum sunt caisele, piersicile, dovleacul, citricele, ananasul, sunt foarte bune

pentru piele; cele roșii, precum zmeura, căpșunele, sfecla roșie, pepenele roșu, roșiile, sunt foarte bune pentru inimă; plantele albe sunt cele mai bune pentru sistemul imunitar – gândiți-vă la usturoi, ceapă, ciuperci –, iar cele verzi, aşa cum este spanacul, sunt cele mai bune pentru sănătate și ne dau putere.

– Spanacul, da! Știm noi pe cineva care apreciază foarte mult spanacul, spuse Alpi făcându-i cu ochiul lui Erus.

Erus zâmbi. Înțelegea acum și mai bine legătura dintre lucrurile pe care le mâncă și felul în care funcționa corpul său. Niciodată nu se gândise cât de important era ce mâncă. Se obișnuise de mic să mănânce ce văzuse în jur la părinții lui și la restul oamenilor. Roua avea dreptate. Corpul tău devine ceea ce mănânci, aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori când a mâncat nuci și a putut să gândească mai bine sau când morcovii l-au ajutat să vadă în întuneric. I se părea totul fascinant. Totul era, de fapt, în mâna lui... Că doar nu îl obliga nimeni să mănânce ceva ce nu îi făcea bine.

– Sper ca în Regatul Apelor să gust din toate aceste culori, spuse Erus, intrerupându-și gândurile.

– Cu siguranță. Un curcubeu în farfurie, mie aşa îmi place să mănânc, îi răspunse Roua, întorcându-se și pornind din nou spre întinderea de apă care se vedea din ce în ce mai mare în fața lor.

Merseră aşa o vreme fără să mai spună nimic. Roua, cu părul ei albastru, mergea în față, iar Erus, mai în spate, se întorcea din

L

Respect pentru oameni si carti

când în când ca să-și caute cu privirea tovarășii de drum. Tot nu-i venea să credă că nu fuseseră acolo să-l aștepte la ieșirea din Valea Generozității. Apoi, dintr-o dată, Roua se opri.

– Am ajuns, spuse ea cu entuziasm în voce.

Erus privi în față, punându-și mâna streașină deasupra ochilor. Înaintea lor se întindea o apă limpede și liniștită, care strălucea în lumina razelor de soare. Roua se aplecă și își vârî ambele mâini în apă, închise ochii și rosti câteva cuvinte în șoaptă. Apoi se întoarse către Erus și Alpi și le spuse zâmbind:

– Bănuiesc că nu vreți să înotați până la Insula Albastră, nu?

Erus nu ar fi avut nicio problemă cu înotatul, de fapt, chiar era un înotător foarte bun. Însă apa din fața lui îl intimida un pic, mai ales că nu se vedea nicăieri vreo insulă.

În câteva minute, în fața lor își făcu apariția o barcă împodobită cu flori.

Erus o privi cu uimire. Nu mai văzuse niciodată o astfel de barcă. Era micuță, dar solidă și abia atingea apa de sub ea. Nu avea vâsle, iar de o parte și de alta era plină de tot felul de însemne și desene. Uitându-se cu mai multă atenție, observă că unul dintre desene era chiar steaua cu nouă colțuri. Făcu ochii mari și spuse cu voce tare:

– Semnul celor nouă!

Roua zâmbi și aproba din cap. Apoi se urcă repede în barcă. Erus ezită un pic.

– Îi cunoști pe cei din Ordinul celor nouă? o întrebă pe Roua, privind-o în ochi.

– Îi cunosc, da. Și destul de bine. Dar vei afla mai multe la momentul potrivit, continuă Roua făcându-i semn să se urce lângă ea.

Erus făcu un pas mare și nesigur, apoi urcă clătinându-se în barcă. Se așeză și așteptă cuminte să vadă ce o să se întâmple mai departe.

Roua își lăsa o mâna în apă și rosti câteva cuvinte în șoaptă, iar atunci barca se întoarse și porni ușor spre zare.

Erus simțea ceva asemănător sentimentului pe care îl avusesese când se afla pe bacul din Valea Răbdării. O liniște plăcută și un calm care îi dădea o stare de pace. Cuvintele nu își aveau rostul, aşa că preferă să se bucure de călătorie privind apa care parcă se dădea la o parte din drumul lor, strălucind cuminte și ascultătoare.

După o vreme, ajunseră într-o zonă în care se întrevedeau în jurul lor felurite petice de pământ. Erau ca niște insulițe. Iar printre ele pluteau agale tot felul de alte bărci, mai mari sau mai mici. Bărcile acestea aveau siluete și mai neobișnuite

